

5 septembrie – 11 septembrie

Spune ce a făcut Isus pentru tine

Textul de memorat: „V-am scris aceste lucruri ca să știi că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.” (1 Ioan 5:13)

După cum s-a afirmat într-un studiu anterior, nu există o dovadă mai grăitoare în favoarea puterii Evangheliei decât o viață schimbată. Oamenii pot avea dispute cu tine despre credința ta sau polemici referitoare la doctrină. Ei pot să pună sub semnul întrebării felul în care înțelegi tu Scripturile, însă rareori vor pune la îndoială mărturia ta despre ce înseamnă Isus pentru tine și ce a făcut El în viața ta.

A da mărturie înseamnă să spunem ce știm despre Isus; să-i ajutăm pe oameni să afle ce înseamnă El și ce a făcut El pentru noi. Dacă mărturia noastră constă doar în a încerca să le dovedim că este corect ce credem noi și ce cred ei este greșit, vom avea parte de eșec. Însă, dacă mărturia noastră despre Isus vine dintr-o inimă care a fost transformată de harul Său, cucerită de dragostea Sa și uimită de adevărul Său, ceilalți vor fi impresionați de modul în care adevărul pe care îl credem a avut un impact asupra vieții noastre. Adevărul prezentat în legătură cu o viață transformată schimbă totul.

Când Domnul Hristos este sensul oricărei doctrine și fiecare învățătură biblică reflectă caracterul Său, cei cărora le vorbim din Scripturi vor fi mai dispuși să accepte Cuvântul Său.

Duminică, 6 septembrie – Isus, temelia mărturiei noastre

În calitate de creștini, noi avem ceva de povestit despre modul în care Isus ne-a schimbat viața și despre ce a făcut El pentru noi.

1. Citește Efeseni 2:1-10. Cum eram noi înainte de a-L cunoaște pe Hristos? Ce avem de când L-am primit pe El?

A. Înainte să-L cunoaștem pe Isus (vers. 1-3)

B. După ce L-am cunoscut pe Isus (vers. 4-10)

Ce schimbare minunată! Până să-L cunoaștem pe Isus, eram „morți în păcatele și greșelile noastre”, „după mersul lumii acesteia”, „faceam voile firii pământești” și „eram din fire copii ai mâniei”. Pe scurt, înainte de a-L cunoaște pe Hristos, rătăceam fără niciun scop în viață, fiind pierduți.

Este posibil ca noi să fi trăit ceva ce părea a fi fericire, dar era doar o angoasă a sufletului și scop neîmplinit în viață. Când un om vine la Hristos și simte dragostea Lui, totul se schimbă. Acum, în Hristos, noi suntem cu adevărat „vii”. Prin „nemărginita bogăție a harului Său” și pentru că „Dumnezeu este bogat în îndurare” față de noi, am primit darul mântuirii. El ne-a înviat și „ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus”. În Isus, viața capătă o nouă semnificație și are un scop. Așa cum declară Ioan: „În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:4).

2. Ce spune Pavel despre rolul faptelor bune pentru credința creștină? Cum înțelegem noi ideea aceasta, dat fiind că mântuirea este prin credință „fără faptele Legii” (Romani 3:28)? Efeseni 2:10

Cum s-a schimbat viața ta datorită lui Isus? A fost o schimbare care ar putea ajuta pe cineva să-L cunoască pe Isus?

Luni, 7 septembrie – Puterea transformatoare a mărturiei personale

Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, erau cunoscuți ca „Fiii tunetului” (Marcu 3:17). De fapt, Isus a fost cel care le-a dat acest nume. Un exemplu despre firea aprinsă a lui Ioan este episodul care a avut loc când Isus și ucenicii Săi călătoreau prin Samaria. Când au încercat să găsească un loc de poposire pe timp de noapte, ei au întâmpinat opoziție din cauza prejudecăților samaritenilor față de evrei. Li s-a refuzat chiar și cel mai umil loc.

Iacov și Ioan au crezut că aveau soluția problemei. „Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: «Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?»” (Luca 9:54). Isus i-a mustrat pe cei doi frați și au părăsit satul acela în liniște. Calea lui Isus este calea dragostei, nu a forței care combate.

În prezența dragostei lui Isus, mânia și impetuoșitatea lui Ioan au fost transformate într-un spirit binevoitor și plin de o milă duioasă. În prima epistolă a lui Ioan, cuvântul *iubire* apare, în diferitele sale forme, de cincizeci de ori (în trad. Cornilescu, *dragoste* apare de șaptesprezece ori și *iubire*, în diferite forme, de treizeci de ori - n.red.).

3. Ce ne spun pasajele de mai jos despre mărturia lui Ioan și schimbările din viața sa datorită interacțiunii lui cu Isus? 1 Ioan 1:1-4; 3:1; 4:7-11; 5:1-5

Există un principiu veșnic care constituie legea universului. Ellen G. White îl enunță astfel: „Exercitarea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El dorește numai o slujire din iubire, și iubirea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin iubire se trezește iubirea.” - *Hristos, Lumina lumii*, p. 22

Când ne consacram cu totul lui Hristos, dragostea Sa va străluci prin noi către ceilalți. Cea mai bună mărturie pe care o poate da creștinismul este o viață schimbată. Aceasta nu înseamnă că nu vom mai greși niciodată sau că vom fi întotdeauna instrumentele iubirii și ale harului așa cum ar trebui. Dar, în mod ideal, dragostea lui Hristos se va revărsa către alții și noi vom fi o binecuvântare pentru cei din jur.

Cât de bine reflecti tu dragostea lui Isus către ceilalți? Gândește-te la implicațiile răspunsului tău.

Marti, 8 septembrie – Spune ce a făcut Isus pentru tine

Care au fost primii misionari pe care i-a trimis Isus? Nu erau din rândul ucenicilor și nici dintre urmașii Săi mai vechi. Primii misionari pe care i-a trimis Isus au fost niște nebuni, niște îndrăciți care, cu câteva ore înainte, terorizau ținutul în care se aflau și băgau frica în sătenii din împrejurimi.

Cu o putere demonică supranaturală, unul dintre ei sfărâmasese lanțurile cu care era legat, scotea strigăte îngrozitoare și își mutilase trupul cu pietre ascuțite. Agonia din vocile lor nu reflecta decât o agonie și mai profundă a sufletului lor (Matei 8:28,29; Marcu 5:1-5).

Dar, când L-au întâlnit pe Isus, viața lor a fost schimbată. Ei nu aveau să mai fie niciodată aceiași. Duhurile chinuitoare din trupurile lor s-au dus mai întâi într-o turmă de porci și apoi în mare (Matei 8:32-34; Marcu 5:13,14).

4. Ce li s-a întâmplat acestor oameni și ce au găsit localnicii când au venit să vadă ce se întâmplase? Marcu 5:1-17

Îndrăciții erau de-acum oameni noi, transformați de puterea lui Hristos. Localnicii i-au găsit șezând la picioarele lui Isus și ascultând orice cuvânt care ieșea de pe buzele Învățătorului. Matei precizează că au fost doi îndrăciți eliberați, pe când Marcu scrie doar despre unul. Însă important este că Isus i-a restaurat din punct de vedere fizic, mintal, emoțional și spiritual.

5. În mod evident, acești îndrăciți transformați, acești nou-converțiți, își doreau să rămână cu Isus. Totuși, ce i-a trimis Hristos să facă? Marcu 5:18-20

„Oamenii aceștia avuseseră prilejul să asculte învățăturile lui Hristos numai câteva clipe. Nu avuseseră niciodată ocazia să asculte o predică a Lui. Ei nu puteau să-i învețe pe oameni ca ucenicii care fuseseră zilnic cu Hristos. Dar purtau în propria persoană dovada că Isus era Mesia. Ei puteau spune ce știau, ce văzuseră, ce auziseră și ce simțiseră ei înșiși din puterea lui Hristos. Lucrul acesta îl poate face oricine a fost atins în inima lui de harul lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 340

Mărturia lor a pregătit terenul în Decapole pentru ca oamenii să primească învățăturile lui Isus. Aceasta este puterea mărturiei personale.

Miercuri, 9 septembrie – Mărturisește cu deplină încredere

6. Ce asigurare a vieții veșnice ne dau Scripturile, care ne permite să dăm mărturie cu deplină încredere despre mântuirea noastră în Hristos? 1 Ioan 5:11-13; Evrei 10:19-22; 1 Corinteni 15:1,2

Dacă nu avem siguranța personală a salvării în Isus, nu este posibil să le spunem altora despre ea. Nu putem să le dăm altora ceva ce nu avem. Există creștini conștiincioși care trăiesc continuu într-o stare de nesiguranță, întrebându-se dacă vor fi vreodată suficient de buni pentru a fi mântuiți. Iată ce spunea odată un predicator în vârstă și înțelept: „Când mă uit la mine însumi, nu văd nicio posibilitate de a fi salvat. Când mă uit la Isus, nu văd nicio posibilitate de a fi pierdut.” Cuvintele Domnului răsună cu certitudine de-a lungul veacurilor: „Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul” (Isaia 45:22).

Domnul nostru dorește ca fiecare dintre noi să se bucure de mântuirea pe care o oferă fără plată. El tânjește ca noi să înțelegem din experiență ce înseamnă să fii îndreptățit prin harul Său și să fii liber de condamnarea pe care o aduce vina păcatului. După cum spune Pavel: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5:1). El adaugă și că putem avea asigurarea că „nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Romani 8:1). Apostolul Ioan confirmă faptul că „cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață” (1 Ioan 5:12).

Dacă L-am acceptat pe Isus prin credință și, prin Duhul Sfânt, El trăiește în inima noastră, darul vieții veșnice este al nostru astăzi. Aceasta nu înseamnă că, odată ce am avut parte de harul lui Dumnezeu și de mântuirea în Isus, nu le putem pierde niciodată (2 Petru 2:18-22; Evrei 3:6; Apocalipsa 3:5). Putem alege întotdeauna să ne îndepărtăm de El, însă, odată ce am cunoscut dragostea Sa și am înțeles adâncimea sacrificiului Său, nu ar trebui niciodată să alegem să plecăm de lângă Cel care ne iubește atât de mult. Zi de zi vom căuta ocazii pentru a le face cunoscut și altora harul care ne-a fost dat în Isus.

Ai certitudinea mântuirii în Isus? Dacă da, pe ce se bazează? De ce ai această siguranță? Pe de altă parte, dacă nu ești sigur, care este motivul? Cum poți obține asigurarea aceasta?

Joi, 10 septembrie – De ce să dăm mărturie

7. Care era mărturia lui Pavel despre credința sa în Hristos? Galateni 2:20

Cu siguranță, dacă Îl acceptăm pe Hristos, va trebui să facem sacrificii. Sunt lucruri pe care El ne cere să I le predăm. Isus a arătat clar care este angajamentul de care este nevoie pentru a-L urma: Luca 9:23. Moartea pe cruce este dureroasă. Când ne supunem viața cerințelor lui Isus și „omul nostru cel vechi”, al păcatului, este răstignit (Romani 6:6), e dureros. Câteodată este dureros să renunți la dorințe îndrăgite și obiceiuri de-o viață, însă răsplătirile depășesc cu mult durerea.

Mărturiile pline de putere care au un impact de durată asupra celorlalți se concentrează pe ceea ce a făcut Hristos pentru noi, și nu pe lucrurile la care am renunțat noi pentru El; pe sacrificiul Lui, nu pe așa-

numitele „sacrificii” ale noastre. Isus nu ne cere niciodată să renunțăm la ceva ce este în interesul nostru cel mai bun ca să-l păstrăm.

Totuși, istoria creștinismului este plină de relatări despre cei care au trebuit să facă sacrificii mari de dragul lui Hristos. Nu ca să își câștige mântuirea sau pentru că faptele lor, oricât de pline de sacrificiu și golite de egoism, le-ar fi oferit vreun merit înaintea lui Dumnezeu. În majoritatea cazurilor, odată ce au înțeles ce a făcut Hristos pentru ei, acești oameni au fost dispuși să pună totul pe altarul sacrificiului, conform chemării lui Dumnezeu în viața lor.

8. Mărturia noastră se bazează întotdeauna pe ceea ce a făcut Hristos pentru noi. Enumeră darurile harului Său menționate în textele de mai jos: Ioan 1:12; 10:10; 14:27; 1 Corinteni 1:30

În lumina acestor texte, gândește-te ce a făcut Isus pentru tine. Poate că ai fost un creștin dedicat toată viața ta sau poate ai avut o convertire dramatică. Meditează la cât de bun a fost Isus cu tine și la scopul, pacea și fericirea pe care ți le-a dat, dar și la momentele în care ți-a dat putere să treci prin experiențele dificile ale vieții.

Ce fel de sacrificii ai fost chemat să faci pentru Hristos? Ce ai învățat din experiențele tale, care ar putea fi o binecuvântare pentru alții?

Vineri, 11 septembrie – Un gând de încheiere

„Mulțimea mirată, care se îmbulzea aproape de Isus, n-a simțit niciun fel de putere venind de la El. Dar, când a întins mâna pentru a-L atinge, crezând că va fi însănătoșită, femeia suferindă a simțit puterea vindecătoare. Tot așa este și în cele spirituale. Dacă vorbești de religie doar ocazional, dacă te rogi fără foame și sete sufletească și fără credință vie, nu ajungi la nimic. O credință doar cu numele, care-L primește pe Hristos numai ca Mântuitor al lumii, nu poate aduce niciodată vindecare sufletului. Credința spre mântuire nu este numai o recunoaștere intelectuală a adevărului. ... Nu e de ajuns să credem despre Hristos, trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care-L are pe El ca Mântuitor personal, care își însușește meritele Lui. ...

Suntem martori pentru Dumnezeu atunci când descoperim în noi lucrarea unei puteri dumnezeiești. Fiecare om are o viață deosebită de a tuturor celorlalți și o experiență cu totul deosebită de a lor. Dumnezeu dorește ca laudele noastre să se înalțe către El, purtând amprenta individualității noastre. Toate aceste recunoașteri prețioase pentru lauda slavei harului Său, când sunt susținute de o viață curată, creștinească, au o putere de neînvins, care lucrează pentru salvarea oamenilor.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 347

Pentru studiu suplimentar: Marcu 5:25-34.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Isaia 8-14

1. Cum se considera prorocul pe sine și pe copiii săi?
2. Ce spune profetul că va fi pus „pe umărul” Copilului care avea să Se nască?
3. Care avea să fie plăcerea Vlăstarului care avea să iasă „din tulpina lui Isai”?
4. Despre care neam nu se va mai vorbi niciodată?

Evangelizare, Secțiunea 9, subcapitolul „Lucrarea pentru cei interesați de cunoașterea adevărului”

5. La ce trebuie să fim atenți atunci când interesul oamenilor ajunge în punctul de a lua o hotărâre?